

Udenrigsudvalget

Til: Udvalgets medlemmer og stedfortrædere
Dato: 23. juli 2008

Optegnelser fra fælles møde i Europa-Parlamentet den 26. juni 2008

Torsdag den 26. juni 2008 afholdtes i Bruxelles et fælles møde for Europa-Parlamentets Udviklingsudvalg og EU-medlemsstaternes Udenrigs- og Udviklingsudvalg. Folketingets Udenrigsudvalg var repræsenteret af Lars Barfoed (KF), Helle Sjelle (KF) og Hanne Agersnap (SF). Nævnssekretær Eva Es-march ledsagede delegationen.

Dagen var den sidste af to tematiserede dage med fokus på udenrigs-, udviklings- og sikkerhedspolitiske problemstillinger.

Dagsorden og deltagerliste for mødet vedlægges som bilag.

Fælles møde mellem formændene for de nationale Udenrigs- og Udviklingsudvalg og Europa-Parlamentets Udviklingsudvalg

Formiddagens emner på dagsordenen var EU's udviklingspolitik og parlamenternes rolle i spørgsmålet om effektiv udviklingsbistand. Den første hovedtaler var kommissær Louis Michel med ansvar for EU's udviklings- og humanitære bistand. Michel redegjorde for unionens udviklingsbistand og de nationale parlamenters positive og afgørende rolle på dette område, hvor der var delt kompetence. Michel ønskede, at unionens udviklingspolitik skulle blive mere moderne, globaliseret og effektiv. Michel ønskede at samarbejde med de enkelte donorlande om bistanden, således at donorlandene beholdt deres identitet.

Michel ønskede at modernisere bistandsinstrumenterne og mente, at der fremover især skulle sættes på generel budgetstøtte til statsbudgetterne i bistandspolitikken, der dog forudsatte et vist niveau af good governance i modtagerlandet og eventuelt på sektorbestemt budgetstøtte, hvor der skulle

forhandles med modtagerlandene om, hvilke sektorer, der primært skulle have støtte. Michel understregede dog, at det ind imellem var vigtigt også at give bistand til konkrete projekter. Endelig skulle det kommunikeres ud til borgerne i EU, at medlemslandene og EU tilsammen var den største nettobistandsynder i verden, hvilket EU's borgere kunne være stolte af.

Formiddagens anden hovedtaler medlem af Europa-Parlamentet Alain Hutchinson. Hutchinson var kritisk overfor budgetstøtten, idet han syntes, at budgetstøttens andel af bistanden til ulande voksede for hurtigt. De forskellige medlemslande havde forskellige vurderinger af ulandenes muligheder for at modtage budgetstøtte, og han mente, at man i EU måtte koordinere kriterierne for at yde budgetstøtte, samtidig med at der skulle være muligheder for at kontrollere budgetstøtten. Hutchinson mente, at fattigdommen skulle bekæmpes via vækst globalt set.

Herefter var der en generel debat, hvor blandt andet Lars Barfoed udtrykte bekymring overfor at effekten af bistanden ikke kunne dokumenteres. Barfoed mente ikke, at donorlandene på forhånd skulle lægge sig fast på, hvor stor en andel af bistanden, der blev givet som budgetstøtte. Derimod fandt han det væsentligt at kunne måle effekten af bistanden frem for at fokusere på størrelsen af bistanden. På længere sigt mente Barfoed, at handelspolitikken bedre kunne fremme udvikling i ulandene. Han understregede tillige, at i forlængelse af Paris-erklæringen var alle EU-landene forpligtet til at koordinere bistanden.

Vedrørende parlamenternes rolle i spørgsmålet om effektiv bistand påpegede medlem af Europa-Parlamentet Frithjof Schmidt, at bistandshjælpen til Afrika ikke havde den forventede effekt, og han ønskede at årsagerne hertil blev klarlagt. Skyldtes det manglende udviklingsvilje blandt eliten i Afrika, at bistanden ikke var stor nok, eller at bistanden skulle koordineres bedre?

Formanden for Bundestags udvalg for økonomisk samarbejde og udvikling Harm Evert Waalkens mente, at samarbejdet mellem de nationale parlamenter og Europa-Parlamentet skulle styrkes via netværk og ½ årlige møder. Waalkens var i øvrigt optaget af den påtrængende fødevarekrise med stigende fødevarepriser, og mente at ulandene var blevet forsømt. På kort sigt måtte ulandene have direkte støtte via WFP, og de skulle sikres såsæd og gødning til rimelige priser i den kommende sæson. På længere sigt skulle der ydes bistand til landbrugssektoren, således at de regionale markeder blev udviklet. Samtidig måtte ulandene selv påtage sig et ansvar.

Eftermiddagens debat drejede sig om de nye medlemslande og samarbejdet i EU om bistandspolitik. Medlem af Europa-Parlamentet Danuté Budreikaitė påpegede, at de ny medlemslande primært ydede udviklingsbistand til deres

nabolande især til lande som Georgien, Serbien, Bosnien og Makedonien, og de ny medlemslande kædede således udviklingssamarbejde og naboskabs-samarbejde sammen. Der var samtidig store forskelle på, hvor stor en andel af BNP de ny medlemslande ydede som bistandshjælp. Budreikaité mente endelig, at de ny medlemslande manglede klare og tydelige prioriteringer i bistandshjælpen.

Medlem af Europa-Parlamentet Filip Kaczmarek påpegede, at de ny medlemslande i spørgsmålet om udviklingspolitik gik andre veje end de øvrige medlemmer af EU, idet de prioriterede naboskabspolitikken højere end udviklingspolitikken. Det skulle gøres klart for borgerne i de ny medlemslande, at udviklingspolitik ikke kun var et spørgsmål om medmenneskelighed, men også i deres egen interesse. Han opfordrede i øvrigt til både at effektivisere bistanden og til at øge bistanden og samtidig holde udviklingsbistand adskilt fra anden bistand som naboskabsbistand.

Medlem af Frankrigs Udenrigsudvalg Henriette Martinez oplyste, at Frankrig ville have fokus på bistandspolitikken, og at der ville blive afholdt 5 rådsmøder i løbet af det franske formandskab bl.a. om bistandspolitikken.

Herefter var der en generel debat om bistandspolitik og naboskabspolitik i de ny medlemslande og samarbejdet med de øvrige EU-lande om bistandspolitikken, og der var enighed om at fortætte dialogen mellem de ny og de gamle EU-lande herom. På næste fælles møde ville man koncentrere sig om mere specifikke aspekter af bistandspolitikken.